

[Aksel Larsen.]

sig særdeles arbejdsdygtigt, også trods den sammensætning, det fik ved novembervalget i fjor, eller måske rettere på grund af denne sammensætning.

Jeg har forstået, og det havde ikke været nødvendigt at sige det fra talerstolen i dag, at det ærede medlem hr. Poul Møller er utilfreds med resultatet af valget og med det, der fulgte efter valget. Det har vi begrebet i sag efter sag, hvor det ærede medlem og hans parti og hans meningsfæller i venstre har sendt deres ordførere op på talerstolen for bittert at beklage, at der ikke gives indrømmelser til oppositionen. Jeg kan ikke se, hvorfor oppositionen skal have indrømmelser, fordi den er opposition. Den skal have indrømmelser, hvis den kommer med nogle fornuftige forslag og ideer, som man må tage hensyn til, men blot den omstændighed, at den konstituerer sig som opposition, berettiger den ikke til at forlange indrømmelser, og det berettiger heller ikke til at være utilfreds med, at den har haft så liden indflydelse på lovgivningsvirksomheden i de vigtige spørgsmål, som tilfældet har været.

Man kan naturligvis komme med en statistik over afstemningerne herinde og sige, at i de fleste spørgsmål er lovforslagene blevet vedtaget enstemmigt, men det ændrer jo ikke det faktum, at hvad de vigtige spørgsmål angår, er afstemningerne gennemgående foregået på en noget anden måde, som oftest med 3 partiers ja-stemmer mod 2 partiers nej-stemmer, undertiden med 3 partiers nej-stemmer mod 2 partiers ja-stemmer.

Jeg forstår som sagt godt, at det ærede medlem hr. Poul Møller ikke er synderlig tilfreds med denne statusopgørelse i halvåret efter valget, men jeg burde ikke kunne forstå, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup også synes at være mistilfreds, og det synes han jo at være, hvis man skal dømme efter de bemærkninger, han fremkom med i sin tale. Han havde en mængde bebrejdelser at rette mod mit parti og mig og

forkyndte, at man dog måtte begribe, at socialdemokratiet måtte indgå på kompromiser for at få noget igennem. Det ved jeg da så udmærket vel, og jeg ved da også, at ikke alle kompromiser er rådne kompromiser, men dels kan man i almindelighed og principielt sige, at hvis socialdemokratiet kunne tænke sig at indgå kompromiser med os, kunne det være, det blev bedre kompromiser end dem, man undertiden indgår med den anden side af salen, dels opfordrer jeg det ærede medlem hr. Per Hækkerup til at tænke over, hvorledes partistillingen her i salen og samarbejdet i udvalgene har været i en række særdeles vigtige spørgsmål. Jeg behøver kun at nævne naturfredningsloven, landbohøjskolen, håndskrifterne o. lign., så vil det ærede medlem hr. Per Hækkerup vistnok indrømme, at det egentlig er gået så ganske tåleligt med det praktiske samarbejde, også mellem socialdemokratiet og os.

Konkret finder det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at det var uansvarligt af mit parti og mig at optræde, som vi gjorde i forhandlingerne her i tinget under overenskomstsituationen. Jeg synes ærlig talt, det ærede medlem først skal feje for sit eget partis dør. Jeg kan ikke lade være med at tænke på den tale, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen holdt fra denne talerstol under overenskomstsituationen, hvor han var meget nær ved at stille mig i skyggen, hvis han da ikke også gjorde det. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan det ærede medlem hr. Hans Rasmussen — og jeg skal aldeles ikke falde for fristelsen til at bruge betegnelsen lurvet — ventede til det alleryderste øjeblik for ved tredje behandling lige før afstemningen om lovforslaget angående transportkonflikten at bekendtgøre, hvorledes han ville stemme. Så lang tid tog det, inden han kunne finde ud af, hvilken stilling han skulle tage.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var jo ellers uhyre fredsommelig i dag i sammenligning med for et halvt år siden